

INTERNATIONAL JOURNAL OF CREATIVE RESEARCH THOUGHTS (IJCRT)

An International Open Access, Peer-reviewed, Refereed Journal

கு.அழகிரிசாமியின் “மனசும் கல்லும்” கதை காட்டும் தொன்மம்

P.Masilamani

Ph. D., Research Scholar

Department of Tamil

Karpagam Academy of Higher Education

Coimbatore - 641021

Dr. (Mrs.) P. Thamilarasi

Sr. Professor

Department of Tamil

Karpagam Academy of Higher Education

Coimbatore - 641021

Dr.Vanitha

Assistant Professor

Department of English,KAHE

Abstract

Thonmam (myth) is a timeless culture expression that transcends the historical limitations. This study on the atrical “Ku. Alagirisamy’s *Manasum Kallum* and the Portrayal of Myth” tries to explore the mythological elements with the modern social realities. Alagirisamy reinterprets the contemporary human emotions with the gender roles, particularly the transformation of women from passive figures in epics to conscious, and questioning the individuals in modern society. The study also examines the patriarchal attitudes, domestic relationships, and women’s awakening to self-awareness. The analysis reveals the way of myths act as the mirrors to expose moral, emotional, and psychological dimensions of human life. Furthermore, the article highlights the struggles of poverty, social injustice, and gender inequality, portraying women as victims of both cultural tradition and economic hardship. the study fount the article rich with realism and symbolic depth, advocate for women’s education and social empowerment. Thus, this study demonstrates the narratives used by the author Alagirisamy in myth not merely as a literary device but as a means to challenge societal conventions and express human resilience.

Keywords: Mythology, Ku. Alagirisamy, Women’s Empowerment, Gender Roles, Social Realism, Patriarchy, Self-awareness, Literary Symbolism, Modern Tamil Literature.

கு.அழகிரிசாமியின் “மனசும் கல்லும்” கதை காட்டும் தொன்மம்

முன்னுரை :

சிறுகதை இலக்கியங்களில் வாழ்வியல் சிக்கல்களே பெரும்பாலும் கருப்பொருளாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ளன. சமூக உணர்வுடன் படிப்பவரை அறிவுறுத்தவோ, மகிழ்வுறுத்தவோ, விழையும் சிறுகதைப் படைப்பாளர்கள் சமகாலச் சமூக (சிக்கல்களையே தன் படைப்புக்குக் கருத்தாகக் கொள்ளுகின்ற) வாழ்வியல் கூறுகளில் ஏற்படும் சிக்கல்களைத் தங்கள் சிறுகதைகளில் படைத்துத் தீர்வு காண்கின்றனர்

தொன்மம்:

தொன்மம் (*myth*) என்பது 'பழமை' என்று பொருள்படும். காலத்தால் முந்தியது எனும் பொருளினைக் கொண்டது தொன்மம் (Myth) எனும் சொல். இலக்கியங்களில் பழமையான கருத்துகளைப் பயன்படுத்துவது அல்லது எடுத்தாள்வது தொன்மங்கள் ஆகும்.

பழமை என்பதை வடமொழியில் [புராணம்](#) என்று அழைக்கப்படுகிறது. இச்சொல் பழமையானது. தொல் படிமம் மற்றும் தொன்மம் எனும் கருத்துநிலையின் முக்கியமான பண்பு, அது காலங்கடந்த ஒரு பொதுமையைக் குறிக்கிறது என்பதாகும். இதன் மூலம் இது குறிப்பிட்ட காலம் எனும் வரையறைக்குள் அடங்காதது என்பது அறிய வருகிறது.

இலக்கியங்களுக்கு [இராமாயணமும்](#), [மகாபாரதமும்](#) சான்றுகளாக உள்ளன. [தொல்காப்பியர்](#) தொன்மங்கள் குறித்து

“தொன்மை தானே சொல்லுங் காலை உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே”

தொல்காப்பியம், செய்யுள்களில் 229

என்கிறார். எந்த ஓர் இலக்கியத்தில் தொன்மங்கள் அதிகமாக உள்ளதோ அது பழம்பெரும் இலக்கியம் எனக் கருதப்படுகிறது.

சில தொன்மக் கதைகள் உண்மைச் சம்பவங்கள் அல்லது வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாக அமைந்தாலும், காலப்போக்கில் அவை பல்வேறு திரிபுகளுக்கும் மாற்றங்களுக்கும் உட்பட்டு அந்த உண்மைச் சம்பவங்கள் நோக்கிய விடயத் தகவல்கள் அரிதாகிப் போவதுண்டு. மகாபலிபுரத்தில் இருந்ததாகக் கூறப்படும் ஏழு கோயில்கள் பற்றிய கதைகளை இந்த வகைக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாக அமைகின்றன. அதில் சிறுகதைகளில் அரிதாக தொன்மம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது, அது குறித்து ஆராய்வதே இந்த கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தொன்மக் கூறுகள் சிறுகதைகளில்:

தமிழ்ச் சிறுகதைகள் மக்களின் வறுமை நிலை, பொருளாதாரச் சிக்கல்கள், சாதி, சமயம் பெண்ணுரிமை, விதவை மணம், கலப்பு மணம், ஏமாற்றம், காதல் முதலியவற்றையும் தனிமனிதனின் மன உணர்வுகளையும் கதைக்கருவாகக் கொண்டு படைக்கப்படுகின்றன.

அதுபோல கு.அழகிரிசாமியின் சிறுகதைகளிலும் சமூகத்தின் வறுமை நிலை காதல் உணர்வு, தாய்மை உணர்வு, ஏமாற்றம், நிலையாமை, கிராமத்து மக்களின் மனவுணர்வு, நகர மக்களின் மனவுணர்வு முதலானவற்றைக் கொண்டு கதைக்கரு அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

புராண இதிகாசக் காலங்களில் பெண்கள் மௌனமாக இருந்த நிலையினையும் இக்காலச் சுழலில் பெண்கள் சிந்திக்கின்ற நிலையினையும் இணைத்து, அவர்கள் தன்னுணர்வை வெளிப்படுத்தி, ஆண்கள் செய்கின்ற தவறை எடுத்துக் கூறுகின்ற சிந்தனையுள்ள பெண்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர்.

தொன்மக்கூறுகளின் வழியே மற்றும் பெண்களின் வழியே காட்டியுள்ளார் ஆண்களின் தவறை உணர்த்தி அவர்களைத் திருத்துகின்ற முயற்சி, தாய்மையின் பாசமும் மாற்றம் நிகழ்கின்ற சமூகத்தில் பெண்களின் வாழ்க்கை நிலை காலந்தோறும் மாற்றம் அடைந்து கொண்டதான் இருக்கின்றது. வேதகாலத்திலும்

சங்ககாலத்திலும் பெண்கள் உயர்வாக மதிக்கப்பட்டாலும் பால் அடிப்படையில்தான் இரண்டாம் பட்சமாக வைத்து நடத்தப்பட்டனவே ஒழிய ஆண்களுக்குச் சமமாக என்றுமே நடத்தப்படவில்லை.

இதிகாசக்காலங்களில் பெண்கள் ஆண்களின் சொல்லுக்கு மாறாமல் செயல்பட்டுக் கொண்டு சரி எது தவறு எது என்று சிந்தனை கொள்ளாமல் வாழ்ந்து கொண்டு இருந்தனர். காலம் மாறமாறப் பெண்கள் சற்று சிந்திக்கத் தொடங்கிய காலத்தில் தன்னுடைய அடிமை நிலையிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். இன்றளவும் தன்னை அதிலிருந்து விடுக்கப் போராடிக்கொண்டு இருக்கின்றனர். கு.அழகிரிசாமி தொன்மக்கதைக் கூறுகளின்வழி பெண்களின் செயல்பாடுகளையும் சிந்தனைகளையும் மீட்டுருவாக்கம் செய்து சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார்

தவறை மறைத்துக்காட்டும் திறன் :

ஆணாதிக்க சமூகத்தில் பல பழக்கவழக்கங்களும் மரபுகளும் இன்றளவும் கையாளப்பட்டு கொண்டுதான் வருகிறது. சாதி, சமயம், இனம், பால், என்னும் பெயர்களில் பெண்கள் தங்களை மீறாமல் இருக்கவே இவ்வகையான பல கட்டுப்பாடுகளை விதித்துள்ளது. இதனால் தம்மால் எதுவும் முடியாது, அனைத்தும் விதியின் பயனே என்று கூறிக்கொண்டு வாழ்வதே பெண்களின் வழக்கமாக ஆகிவிட்டது. ஆனால் முந்தைய காலகட்டத்துப் பெண்களின் நிலையினை இக்காலக் கட்டத்திலுள்ள பெண்களின் நிலையுடன் ஒப்பிட்டுக் காணுகையில் இக்காலப் பெண்கள் நிலைதான் சற்று மேம்பட்டுள்ளதாகக் கூறியுள்ளார்..

‘மனசும் கல்லும்’ என்னும் சிறுகதையில் ராஜா என்பவன் பத்திரிக்கை வாசித்துக் கொண்டு இருக்கிறான். அவனது மனைவி சமையல் செய்து கொண்டு இருக்கிறாள். பிள்ளை அழுதுகொண்டு இருக்கிறது. பிள்ளையைத் தொட்டிலில் ஆட்டிக்கொண்டு வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ராஜா பத்திரிக்கை படித்துக் கொண்டு இருக்கும் போது கதவில் இருந்த துண்டு காற்றில் ஆடுவதால் அவனது கவனம் சிதறியது. அவனால் ஒரு மனதோடு படிக்க முடியவில்லை. திரும்பவும் படித்ததைப் பார்த்தான் . அதனைப் பற்றிய யோசனையிலேயே படுத்திருந்தான். அதாவது இராமனும் சீதையும் லட்சியத் தம்பதிகளாகப் போற்றப்பட்டு வரும் இச்சமூகத்தில் யாராவது ஒருவர் இராமாயணத்தை ஆராய்ச்சி செய்து அதில் ஓர் இடத்தில் சீதை ராமனுக்குத் துரோகம் செய்திருக்கிறாள் என்று கூறினால் அதனை நம்புவார் யாருமே கிடையாது. சமுதாயத்தில் பல நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளாகக் காத்துவந்த உணர்வுகளை இவ்வளவு எளிதாக மாற்றிவிட முடியாது எனச் சிந்திப்பதாகக் காட்டியுள்ளார். தொடர்ந்து பிள்ளை அழுதுகொண்டே இருந்தது.

ராமனும் சீதையும் லட்சியத் தம்பதிகள். பரம்பரை பரம்பரையாக அவர்களை இந்த விதமாகப் பாவித்து வந்திருக்கிறது மனித வர்க்கம். இன்று யாராவது ஒருவர் அதிசயம் போல, ராமாயணக் காவியத்தைத் துருவி ஆராய்ந்து, சீதை ராமனுக்கு இன்ன சந்தர்ப்பத்தில் மறைமுகமாகத் துரோகம் செய்துவிட்டாள் என்று ஒருவேளை நிரூபித்து அது உண்மையாக இருந்துவிட்டாலும் தலைமுறைகள் தோறும் நாம் எழுதிப் பார்த்த சீதையின் சித்திரத்தைப் பற்றி வேறுவிதமாக எழுதிவிடமுடியுமா? இதய உணர்ச்சி இடம் பெற்ற சீதை சிரஞ்சீவி. மாறுதலற்றவள். இன்று புதிதாகச் சிருஷ்டிக்கப்படும் சீதை வேறு: பழைய சீதை வேறு என்று கருதக்கூடியது மனித உணர்ச்சி. அறிவு ஒரு நிமிஷத்தில் மாறலாம். உண்மை ஒரு கணத்தில் பொய்யாகிவிடலாம். ஆனால் நூற்றாண்டுக் கணக்கில் காட்டிவந்த உணர்ச்சி அவ்வளவு எளிதில் மாறிவிடுமா? படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்த ராஜாவுக்கு இதே சிந்தனைகள் என்று கதையில் பதிவுசெய்துள்ளார்.

அச்சமயத்தில் மனைவி சாப்பிடக்கூப்பிடவே கதையை இந்த இடத்தில் நிறுத்திவிட்டு எழுந்தான். அவள் கூப்பிட்டதோடு நிறுத்தவில்லை. வேறு ஏதேதோ முன்கினாள். “என்ன சமாச்சாரம்?” என்று திண்ணையில் நின்றபடியே கேட்கிறான் அதற்கு அவள் , “ ஒன்றுமில்லை அழுது கண்ணீர் போனாலும் குழந்தை பிழைத்துக்

கொள்ளும். நீங்கள் எதற்குக் குழந்தையை ஆட்டப் பயந்துகொண்டு பட்டினியோடு வாசலிலே கிடக்க வேணும் என்று சொன்னேன், வேறொன்றுமில்லை” என்றாள். இதில் கு.அழகிரிசாமி நாசுக்காகக் குழந்தையை அவன் ஆட்டிவிடாமல் இருப்பதைச் சுட்டுகிறார். இங்கு சீதைக்காகப் புதியநோக்கில் சிந்திக்கக்கூடியவன் தன் வீட்டில் ஒரு புதிய சிந்தனையைப் புகுத்த மறுக்கின்றான். தன் மனைவி சொல்வதை அவனது மனம் ஏற்கத் தயங்குகிறது. தான் ஓர் ஆண் என்பதைக்காட்ட விளையுகிறது.

இதுதான் சமயம் என்று ‘கெத்து’ விடாமல் துண்டை எடுத்து மேலே போட்டுக்கொண்டு உள்ளே நுழைகின்றான். விடாமுயற்சியுடன் அழுது கொண்டிருந்த குழந்தையை ஆட்டுகிறான். “நீ அப்போதே குழந்தையை என்னிடம் கொண்டுவந்து கொடுப்பதற்கென்ன?” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே மெல்லப் பழியை அவள்மேல் தள்ளப்பார்க்கிறான். அவன் முணுமுணுத்தது அவளுக்குக் கேட்டவில்லை. “எது மழை பெய்ய வேண்டியதுதான் பாக்கி. இப்போதாவது வந்து தொட்டிலைத் தொட்டீர்களே அந்தப் பைத்தியக்காரக் கழுதைக்குப் புத்திவேண்டாமோ? அம்மா கல்நெஞ்சக்காரியாகிவிட்டாள். அப்பாவுக்குத் தலைக்கு மேலே வேலை. இதெல்லாம் தெரியாமல் அழுகை என்ன வாழுகிறதாம்? இல்லை கேட்டேன்...” அப்பெண் சொல்லுவதாகக் கூறுகிறார். புதியகோணத்தில் பெண்மை பேசுவன், புதிய சிந்தனையாளன் என்பதாகக்காட்டி அதுவெல்லாம் வெளியுலகிற்குத்தான் என்று ஆண் சிந்தனையாளர்கள் இருப்பதைக் காட்டுகிறார். மேலும் அவன் தன் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதை. “சரி, சும்மா இரு! வேலையைப் பார்”

என்று அவன் சொல்லும்போது” வேலையைப் பார்க்காமல் என்ன? இது வரையிலும் நூறு தடவை வேலையைப் போட்டுவிட்டு வந்து தொட்டிலை அசைத்துவிட்டுக்கொண்டே இருந்தேன். இன்னும் நச்சு நிற்கவில்லை. நமக்கு ஒரு மனசோடு மனசைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு வேலையைப் பார்க்க முடியவில்லை” என்று அவள் சொல்லுவதின் மூலம் அவனைப் போல் அவள் இருக்க முடியவில்லை என்பதை ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார். அத்துடன் அவனை முன்னிலைப் புறமொழியால் சுட்டுவதையும் இவ்வாறு எடுத்துரைக்கிறார்.

“அட பைத்தியமே! எதற்கு இப்படிக் கோபப்படறே! என்னைக் கல் மனசுக்காரன் என்று குத்திப் பேசறையே, என்றபோது “மனசை எவன்தான் கல்லாக்கியிருக்கிறான் அதுக்குச் சொன்னேன். கல்லாக்கத்தான் முடியுமா?” என்று அவள் மறுமொழி பேசுவதிலிருந்து இக்காலப் பெண்கள் சிலர் கணவனின் குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டத் தயங்குவதில்லை என்பதை வெளிப்படுத்துகிறார்.

பெண்கள் அடிமைச் சங்கிலியிலிருந்து மீளாமல் இருப்பதற்கு உளவியல் ரீதியாக மரபு என்னும் பிடியில் கண்டுண்டு கிடப்பதே காரணம். கட்டை அவிழ்த்துவிட்டாலும் கூட மீளவிடாத அளவிற்குத் தொன்மப் பெண்கள் அடிமைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த நிலையினைச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகிறார். ராமன் கூறுவதை அனைத்தையும் ஏன்? எதற்கு? என்ற கேள்வி கேளாமல் செய்கின்றாள் சீதை. ராமன் கூற்றுக்கு மறு பேச்சே இல்லை என்ற நிலைதான் காட்டப்படுகிறது. ஆனால் ராமன் ஏதேனும் ஓர் இடத்தில் தவறு செய்து அதனைச் சுட்டிக் காட்டினாலும் அதனை ஏற்க மறுக்கிறது மனித மனம். காரணம் பல ஆண்டுகளாகப் பெண்ணை அடிமைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்ற உணர்ச்சியை அவ்வளவு எளிதில் மாற்ற முடியாததாக உள்ளதை அறியமுடிகிறது.

கணவன் மனைவிக்குத் துரோகம் செய்யலாம் அதனைச் இச்சமூகம் ஏற்றுக் கொள்கிறது. ஆனால் மனைவி துரோகம் செய்வதை இச்சமூகமும் ஏற்காது, கணவனும் ஏற்பதில்லை. பெண் துரோகம் செய்யாவிட்டாலும் அதனை நிரூபிக்கத் தீக்குளிக்கலாம். அவ்வாறு இல்லாவிட்டால் அது அவளுக்கு அழகல்ல.

தொன்மக் கதைகளில் இராமாயணம் காலத்தால் முற்பட்டது. இராமாயணத்தில் வரும் ராமன் சீதை கதாப்பத்திரங்களை இக்காலச் சூழ்நிலைக்குத் தகுந்தவாறு ஒரு சிறுகதையில் கு.அழகிரிசாமி. மீட்டுருவாக்கம் செய்துள்ளார். அக்காலத்துச் சீதை கணவன் உக்காரச் சொன்னால் உட்காருவாள். நிற்கச் சொன்னால் நிற்பாள். ஆனால் இக்காலச் சீதை உட்காரச் சொன்னால் ஏன் எதற்கு என்று கேள்வியும் கேட்பாள். கணவன் தவறு ஏதேனும் செய்தால் அதனைத் தட்டிக்கேட்டு உணர்த்தவும் செய்வாள்.

இதிகாசப் பெண்கள் ஆண்கள் என்ன தவறு செய்தாலும் மௌனமாகவே இருந்தனர். பெண்கள் செய்யாத தவறுகளுக்குக்கூடத் தண்டனைகள் பல அனுபவித்தனர். ஆனால் இக்காலத்தில் பெண்கள் ஆண்களின் தவறைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். அதுவும் நேரடியாகக் கூறாமல் பிறிதொன்றைக் கூறுவது போல தவறை உணர்ந்து கொள்ளும் வண்ணம் சுட்டிக்காட்டுவது போலக் கதை அமைந்துள்ளது.

முடிவுரை:

பாசமும் பால் பழக்கவழக்கங்களும் கையாளப்பட்டு அழகிரிசாமி தன்னுடைய பல கதைகளிலும் கதாபாத்திரங்களின் வழியே தொன்மச் செய்திகளை பகுத்து அதன் வாயிலாக நிகழ்வுகளைச் சொல்வதை தன்னுடைய ஆகச்சிறந்த உத்திகளில் ஒன்றாக வைத்துள்ளார். இன்றைய நிலையில் பழைய சிறுகதைகளை மறுவாசிப்பு செய்வது இலக்கியத்தின் தலையாயத் தேவைகளில் ஒன்று அதற்கு இந்த கட்டுரை அடிப்படையாக அமையும் எனலாம்.

